

DANIELLE STEEL

ELVESZÍTVE ÉS
MEGTALÁLVA

DANIELLE STEEL

ELVESZÍTVE ÉS
MEGTALÁLVA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Lost and Found*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2019 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover images: Female figure © *Westend61/Getty Images*

Man and horse in landscape © *Marilyn Nieves/Getty Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation

© by *Sóvágó Katalin*, 2021

Hungarian edition

© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2021

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Tomnak,
az én szenvedélyesen szeretett,
drága cowboyomnak,
az elsőprő egyéniségű óriásnak,
szívem minden szeretetével,
a viszontlátásig.*

*És imádott gyermekeimnek,
Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának,
Vanessának, Maxxnek és Zarának,
szívemből és lelkemből jövő
örök szeretettel:*

Anyu/DS

*„Nem vagy öreg mindaddig,
míg álmaidból nem lesz megbánás.”*

ISMERETLEN SZERZŐ

Első fejezet

Madison Allen egy hajdani tűzoltóház régi téглаépületében lakott New York belvárosában, a West Village-ben, mindössze pár saroknyira a Hudson folyótól. Amikor beköltözött új otthonába, a tűzoltóház éppen százéves volt, és gyökeres változást hozott, egy új élet kezdetét jelentette Maddie számára, aki addigi élete nagyobb részét az Upper East Side-on töltötte. Ott nevelte föl a három gyereket egy háború előtti, tekintélyes ház kényelmes, bár korántsem fényűző lakásában.

Az ódon tűzoltóság megvásárlását afféle függetlenségi nyilatkozatnak szánta a maga részéről, és minden tekintetben a szívügyévé vált, megannyi öröm és boldogság forrása lett számára. Tizenöt éve vásárolta, amikor Milagra, a legkisebb lánya elutazott, hogy megkezdje főiskolai tanulmányait. A két idősebb, a huszonegy éves Deanna és a húszéves Ben, a vakációkra akkoriban még hazajárt, de két évvel később nekik is lett önálló lakásuk, és a diploma megszerzése után egyik sem jött haza többé.

Deanna egy chelsea-i lakásba költözött. Divattervező-asszisztensként dolgozott egy sikeres ruházati cégnél, amelynek népszerű modelljeiért valósággal rajongtak a fiatal nők. Elvégezte a Parson Divattervező Iskolát, és a szakmában máris komoly tehetségnek tartották. Ádáz versenyszellem lobogott benne, a világon a legjobban a divatot szerette, és kizárólag az egyéni sikere érdekelt. Sokkal kevésbé volt intellektuális alkat, mint a testvérei.

Bennek, az öccsének kifinomult érzéke volt az üzlethez, és jól is boldogult. Milagra pedig, a legfiatalabb testvér, tizenöt éves kora óta írt, és tizenkilenc éves korában megjelent az első könyve. Maddie gyermekei nem is különbözhetek volna jobban egymástól a divat iránti, az üzleti és az irodalmi érdeklődésüket tekintve. Csak a két kisebbikből hiányzott Deanna könnyörtelensége.

Miután megszerezte a diplomáját a Berkeley-n, Ben úgy döntött, hogy San Franciscóban marad, a fiatal, induló vállalkozások világában. Megfogadta, hogy soha többé nem lakik New Yorkban, és állta a szavát. Szerette a szabad levegőt, a kaliforniai életet, és a high-tech csodáit. Már gyermekként is figyelmes, kedves, jó ember volt, habár Maddie fájlalta, hogy ritkán látja. Ő maga csak végszükségben kereste meg a gyerekeit, mert nem akart betolakodni az életükbe most, hogy felnőttek; többnyire kívárta, amíg ők adtak hírt magukról. Előfordult, hogy nem győzte kívárni a jelentkezésüket, olyankor

telefonált. Általában azonban olyan hosszúra nyújtotta a várakozást, amennyire csak tudta.

Milagra a UCLA-re járt, posztgraduális képzés keretében kreatív írást tanult a Stanfordinon, és felköltözött az észak-kaliforniai Mendocinóba. Magányra és csendre volt szüksége az írás-hoz. Maddie róla hallott a legritkábban.

Maddie olyan magányos lett volna a régi lakásában, akár egy kivert kutya. Amikor elköltözött a bohémnegyedbe, a gyerekei meghök-kentek, sőt hevesen tiltakoztak. Feszélyezte őket az anyjuk új és kissé rendhagyó háza. Maddie azonban nem hátrált meg. Az a ház akkoriban tökéletesen megfelelt neki; és szentül hitte, hogy idővel a gyerekek is hozzászoknak. Aztán a gyerekek felnőttek és kirepültek, ahogy Maddie számított rá.

A házban még megvolt az eredeti rézrúd, amelyen riasztás esetén a tűzoltók lecsúsztak. Maddie pár havonta kihívott valakit polírozni, és egyszer maga is megpróbált lecsúszni rajta. Ijesztő érzés volt, izgalmas és vicces, csak gyorsabban leért, mint várta.

A tűzoltóság megvásárlása öröm volt, és új kaland. Elsőre beleszeretett, és ez a szerelem sosem múlt el.

A költözéssel kifejezett állásfoglalás nem volt olyan kíméletlen, mint ahogy a gyerekei beállították, vagy ahogy félték tőle. A négyszintes új lakás legfelső szintjén két nagyobb és egy kisebb szoba, továbbá a közös fürdőszoba várta Bent, Deannát és Milagrát, ha kedvük támad-

na hazajönni. Nem használták valami gyakran, és most, tizenöt év elteltével már végképp nem jöttek haza.

Fiának, az ifjú üzletembernek, aki egy sikeres új vállalkozást mondhatott a magáénak, egyszerűen semmire sem jutott ideje. Miután eladta a korábbi vállalkozását és belekezdett egy újba, még többet kellett dolgoznia. Remek érzékkel közelített a kiaknázatlan szükségletek felfedezéséhez és hasznosításához.

Bár nem is olyan régen, harmincöt éves korában nősült meg, neki is volt már három gyereke, a hatéves Willie, az ötéves Charlie meg a hároméves Olive. Ha nagy ritkán New Yorkba kellett utaznia, hotelben szállt meg. Felesége, Laura, Grosse Pointe-ból, Detroit elővárosából származott, Chicagóban éltek rokonai és barátai, de annál keletebbre sohasem jött.

Mozgalmas és teljes életet éltek San Franciscóban. Mintegy húszpercnyire az otthonuktól, Marin megyében, a parányi Belvedere-szigeten, ahol méregdrágák a telkek, volt egy gyönyörű házuk, káprázatos kilátással a városra. Ben munkája, Laura zsúfolt társasági ütemterve és a gyerekek számtalan különórája miatt sohasem volt alkalmas az idő arra, hogy Maddie meglátogassa őket, mégoly rövid időre sem. Néhány alkalommal járt ugyan náluk, de olyankor is betolakodónak érezte magát.

Az unokái alig ismerték. Évente egyszer-kétszer látta őket pár napra, arról azonban fogalma sem volt, milyen elfoglaltságaik vannak a gye-

rekeknek a tanítás után, úgymint informatika, karate, futball, úszás, Olive-nak balett. És akkor még nem esett szó az örökös összejövetelekről, közös játékokról, meg ki tudja, mi mindent szervezett még nekik az anyjuk.

Laura mindenkit megmozgatott, vagy akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy ugráltatott, és ezáltal sikeresen távol tartotta a házuktól az anyósát. Maddie sohasem panaszkodott. Ben boldog volt, és ő ezzel beírta. Szerette volna többet látni a fiát, és szívesen lakott volna ugyanabban a városban, de erre esélye sem volt. Maddie nagyvonalúan tudomásul vette, hogy nincs két egyforma ember, és igyekezett türelmes lenni. Ő maga bátorította a fiatalokat, hogy valósítsák meg az álmaikat, és legyenek függetlenek.

Már az esküvőn érezte, hogy a menyecske családja el fogja ragadni a fiát. Ben és Laura Grosse Pointe-ban töltötték a karácsonyt a fiatalasszony szüleivel, testvéreivel és a gyerekeikkel. Ben apósának nyaralója a hawaii Big Islanden kiválóan alkalmas volt a vakációkra. Ben családja is vagy ott töltötte az iskolai szüneteket, esetleg Mexikóba vagy Aspenbe mentek. Amit Maddie ajánlhatott nekik, az nem vehette fel a versenyt a Lauráék kínálta vakációk vonzerejével. Neki nem volt vidéki nyaralója, viszont rengeteget dolgozott. Persze jöhettek volna hozzá a tűzoltóházba, ám Maddie belátta, hogy Ben gyorsan terebélyesedő családjának szűk, sőt a kicsi gyerekekre nézve veszélyes lenne az ő otthona a keskeny, vas csigalépcsővel és a póz-

nával. Remélte, hogy ha idősebbek lesznek, elcsalhatja őket New Yorkba, de arra még sokat kell várni. Laura addig is gőzerővel építette a saját státuszát a friscói társasági élet színpadán, ahol fitogtathatta a férje sikereit.

Milagra világa szöges ellentéte volt a friscói rokonokénak a széljárta, ködös és komor Mendocinóban. Miután eladta a második regényét, vásárolt egy kis düledező viktoriánus házat, és saját erőből felújította. Egyszer sem tette meg a három-négy órás utat San Franciscóba. Kísérteties, hátborzongató rémregényeket írt, amelyek sosem lettek bestsellerek, viszont egyenletes, mérsékelt sikerükből kényelmesen megélhetett. Szolid, hűséges olvasótábora volt, amely szerette sötét hangulatú, bizarr könyveit.

A mendocinói magány épp megfelelt neki. Tizenöt évesen kezdett írni, és mondhatni, azóta volt remete. Milagrának nem kellett társaság, hogy boldog legyen. Jobban kedvelte a magányt, amelyben tudott írni. Még egy baráti telefont is tolokodásnak érzett, nem is adta meg a számát senkinek, és senkit sem hívott fel. Leginkább e-mailben tartotta a kapcsolatot az anyjával, ha éppen működött az internetje. Mendocinóban elvileg volt internet, csak vacak volt a térerő, de Milagrának így is tökéletesen megfelelt.

Örökké dolgozott valamilyen könyvön, harminchárom évesen is egyedül élt, leszámítva három természetes kutyáját és az utcán felszedett két macskáját. Nem találkozgatott a bátyjával sem, bár időről időre küldött neki e-mailt. Deannának

viszont sohasem írt. Túlságosan különböztek egymástól. Hat éve, amióta megvásárolta a házát, nem járt New Yorkban. Maddie volt az, aki felkereste őt minden alkalommal, valahányszor Milagra éppen két könyv között volt, és engedélyezte a látogatást.

Azért kapta ezt a nevet, mert Maddie-t többször is vetélés fenyegette a terhessége alatt. A Milagra csodát jelent spanyolul. Magányos teremtés volt, a munka jelentette neki az életét.

Egyetlen közös vonása sem volt a bátyjával és a sógornőjével. Mindig azt mondta az anyjának, hogy nincs miről beszélniük, ha találkoznak. De még ennél is kevesebb közös tulajdonsága volt a nővérével, a robotoló, hajcsártermészetű Deannával, akit teljes mértékben lefoglalt, hogy lépést tartson a gyorsan változó New York-i divattal. Milagra mindig agresszívnek tartotta a nővérét. Azt mondta, fél tőle. Gyerekkorukban Deanna basáskodott vele, dirigált neki, abban a meggyőződésben, hogy ő mindent jobban tud. „Csodapóknak” hívta a húgát.

Deanna David Harperhez, egy köztisztelőnek örvendő kiadó ügyvezető szerkesztőjéhez ment feleségül. A divattervező feleség többet keresett a férjénél, és csábos csillogást adott David életének. Már gyerekkorában éles esze volt, de még annál is élesebb nyelve. Ennek dacára jól összeillettek Daviddal. Deanna vaskézzel irányította a családját és a karrierjét.

Két lányuk volt, a hétéves Lily meg a kilencéves Kendra, akiktől Deanna ugyanolyan sokat

várt el, mint saját magától. A lányok New York egyik legjobb magániskolájába jártak, és tanítás után ugyanúgy nem volt üres órájuk, mint Bennygyerekeinek. Kendra a világot jelentő deszkákra vágyott, balerina akart lenni, Lily hip-hop órákat vett. Emellett zongoráztak és hegedültek. Deanna gondosan kijelölte minden lépésüket.

A hétfvégeken mind a négyen elvonultak a Berkshire-hegységben levő házukba, ahol David nyugalomban olvashatott kéziratokat, Deanna dolgozhatott a kreációin, és a lányok lovaglóléckéket vehettek. Lilyt és Kendrát egy dada gondjaira bízták, hogy David és Deanna kiszabadulhassanak a stresszes és hajtós hétköznapokból.

Deanna sohasem hívta meg az anyját víkendezni a Berkshire-hegységbe. New Yorkban fogadtak ugyan vendégeket, de Maddie-nek ott sem volt helye. Deanna örökké kritizálta az anyját, akit túlságosan szabadgondolkodónak és kissé bogarasnak vélt. Deanna a tűzoltóságot tartotta az első intő jelnek, függetlenül attól, hogy Maddie-nek nagyszerűen megfelelt, sokkal jobban, mint egy magányos felsővárosi lakás, amely kong az ürességtől a gyerekek kirepülése után.

David és Deanna egy társasházban laktak a Keleti 70. utcában, a Madison sugárút és a Central Park között. A lakásukról, amelyet Deanna rendezett be, még az Építészeti Summa is közölt fényképeket. A környék, ahol Maddie lakott, meleg és barátságos volt: kicsi vendéglők, vicces butikok. Hétfvégenként, ha jó volt az idő,

emberek őgyelegtek az utcán. Maddie hosszú sétákat tett a folyóparton, ami egyszerre pihentette és felpezsdítette.

Kapcsolata az idősebb lányával eléggé feszült volt. A harminchat éves Deanna kereken közölte, ha valami nem tetszett neki. Azt, hogy az anyja beköltözik egy műemlék tűzoltóházba, bohémságnak, badarságnak, sőt szégyellni valónak tartotta. Képtelen volt napirendre térni afelett, hogy miért nem lakik inkább egy felsővárosi apartmanban, úgy, ahogy a korabeli emberekhez illik.

Maddie nagyon is célszerűnek tartotta a döntését. A restaurálásnál mindent úgy csinált, ahogy neki tetszett. A felső szintet átengedte a távollétükkel tüntető gyerekeinek. A harmadik szinten berendezte a hálószobáját, és egy apró szalont: ebben töltötte az estéket olvasással, vagy a munkájával kapcsolatos kutatásokkal. A második szinten volt a nappali és a felújított konyha, amely olyan tágas volt, hogy enni is lehessen benne. Sohasem fogadott vendégeket, pedig elérték volna a tízszemélyes asztalnál.

A földszinten két kis iroda volt, az egyik saját magának, a másik a titkárnőjének, Pennynek. A hat méter magas hodályból, ahol valaha a tűzoltóautók parkoltak, műterem lett. Amikor Maddie beköltözött, életében először módjában állt ugyanott dolgozni, ahol lakott, és az ügyfelei imádtak ide járni. A kevés, de elegáns bútor Maddie bámulatos, eklektikus ízlését és nagyszerű stílusát dicsérte. Az egyik fa-

lat a világ minden tájáról összegyűjtött, antik tűzoltósisakok díszítették. Mindenki odáig volt értük. A ház érdekes, szokatlan, barátságos és elragadó volt, akárcsak a háziasszony.

Maddie véletlenül került erre a pályára. A kifinomult szépségű, szőke, nyúlánk, magas lány egy ideig modellkedett a New York-i Egyetem elvégzése után. Szülei középiskolai tanárok voltak. Maddie nem tervezte meg előre az életpályáját, annyit tudott, hogy semmiképpen sem akar pedagógus lenni. Alulfizetett, agyonhajszolt szülei kiábrándultak a közoktatásból.

Maddie átmenetinek tekintette a modellkedést, a pénzért csinálta, és szó, ami szó, ez a foglalkozás jól fizetett. Nem szerette a munkát, csak a szabadságot, amelyet adott neki. Saját lakása lett az East Side-on, egy rendes környéken. Utálta a tömeges mustrákat, a nyomást, a komisz szerkesztőket, a rosszindulatú, taposós lányokat, de meg tudott élni abból, amit keresett, és úgymint csak egy-két évig akarta csinálni. Az egyetemen művészettörténetet tanult, amiből a lakbérre sem tellett, a szülei pedig nem álltak olyan jól, hogy segíthessék.

Alig pár hónap múlva felfigyelt rá Stéphane Barbier, egy ismert francia divatfotós, aki New Yorkban élt és dolgozott. Rámenősen hajtotta Maddie-t, úgy is mint nőt, úgy is mint modellt, és a lány beleszeretett, Stéphane pedig meggyőzte, hogy ő is fülig szerelmes belé.

Szenvedélyes kapcsolatuk hatodik hónapjában Maddie rájött, hogy terhes Deannával.

Hosszú éjszakák után, amelyeken Stéphane túl sokat ivott és rengeteget bagózott, eldöntötték, hogy összeházasodnak. Maddie szülei tiltakoztak volna az elhamarkodott lépés ellen, de az apja akkor már haldokolt a ráktól, az anyja pedig túlságosan le volt sújtva ahhoz, hogy odafigyeljen, mire készül egyetlen gyermeke.

Maddie mennyei boldogsággal készült a közös életre. Nem így akarta kezdeni, egy kényeszerű házassággal, de úgy tűnt, hogy minden kialakul. Mihelyt meglátszott a terhessége, és már nem lehetett modell, Stéphane kinevezte egyik asszisztensének, és Maddie mohón tanult. Szerette figyelni Stéphane-t fotózás közben, és tovább dolgozott neki a baba születése után is. Idővel ő lett Stéphane első asszisztense. Maddie azt hitte, a szoptatás megakadályozza a terhességet, ám amikor Deanna négy hónapos lett, megfogant Ben. Stéphane ujjongott, hogy fia született, és dicsérte a felesége ügyességét. Deanna nyűgös, rosszkedvű baba volt, de Ben maga a napsugár, örökké mosolygott vagy nevetett, szinte már a születése pillanatától.

A házasság három évet bírt ki, amíg meg nem született Milagra egy nehéz terhesség után. Maddie a terhessége nyolcadik hónapjában fedezte föl Stéphane fülledt viszonyát az aktuális csillogással, egy tizenkilenc éves lengyel modellel, és a még őt megelőzően történt félrelépések hosszú sorát. Ettől kezdve az életük gyorsan fölfeslett, és mire a kislány megérkezett, Maddie világa szétesőben volt. Stéphane túl sokat ivott, a kar-

rierje is megbicsaklott. Amikor Milagra egy hónapos lett, Stéphane közölte a feleségével, hogy elhagyja, és hazatér Párizsba új szerelmével.

Maddie anyja az előző évben halt meg a férjéhez hasonlóan rákban. Maddie-nek nem volt senkije, akihez segítségért fordulhatott volna. Ott állt huszonöt évesen három apró gyerekkel és üres zsebbel. A szüleinek nem volt megtakarításuk és egyéb értékeik, így nem is örökölhettek tőlük semmit. Az eszére és a kemény munkára kellett hagyatkoznia. Csakhogy ahhoz, hogy munkát vállaljon, kénytelen volt pénzért felfogadni egy dadust, aki gondoskodik a három kicsiről, amíg ő dolgozik. Stéphane kurtán-furcsán közölte, hogy neki nincs pénze gyerektartásra, azzal eltávozott.

Maddie nem akart visszamenni modellnek, habár megtehetette volna, és talán meg is teszi, ha nincs más választása. De volt, így beállt asz-szisztensnek egy másik fotóshoz, annyi bérért, amennyiből nagyon szűkösen ugyan, de mégiscsak telt önfenntartásra, a gyerekek kosztjára, a dadára és a lakbérre. Fiatal volt és lelkes, de kezdő. Stéphane tartotta magát a szavához, és egy vasat sem küldött neki Párizsból. Maddie hallotta, hogy a lengyel lány szült neki egy gyereket, mire elindította a válópert. Nem kellett hozzá sok idő, hogy rájöjjön: többet tud a fotózásról, mint az új munkaadója. Gondolt hát egy merészet, és úgy döntött, hogy ő is divatfotós lesz. A pénz, amit ezzel keresett, hamarosan meghaladta a pusztá létfenntartás szintjét. Két

éven belül sikeresebb lett, mint Stéphane valaha is. Hajlandó volt keményen dolgozni hosszú órákon át, és jól együttműködött a nagy divatlapokkal, ahol szerették a munkáját.

Stéphane, aki a távozása óta egyetlen szót sem üzent se Maddie-nek, sem a gyerekeknek, két évvel a hazatérése után meghalt motorbalesetben. Halála nem hozott különösebb változást Maddie-ék életébe, legföljebb annyit, hogy a gyerekek nem álmodozhattak tovább az apáról, aki egyszer talán majd látni akarja őket.

Mire Stéphane meghalt, már nem volt együtt a lengyel lánnyal, aki faképnél hagyta valaki másért, és vitte magával a babát is. Stéphane karrierje megfeneklett a Párizsba való visszatérése után. Mikor már sem pénz, sem esély nem volt, a lengyel lány elpályázott. Stéphane négy gyermeket hagyott maga után, akikért egy szalmazálat sem tett keresztbe.

Maddie végleg egyedül maradt három gyermekkel. Keményebben dolgozott, mint valaha, és ő lett New York egyik legkeresettebb divatfotósa. A hét szűk esztendőnek vége szakadt. Volt élete és karrierje, amelyet szeretett. Most már együtt lehetett a gyerekeivel, kivéve, ha külső helyszínen kellett fotóznia. Felfogadott egy házvezetőnőt, aki távollétében vigyázott a kicsikre, de hacsak nem kellett valahova munkaügyben elmennie, minden szabad idejét velük töltötte.

Maddie-nek sikerült ügyesen egyenesbe hoznia az életét, sőt idővel még bővítette is a pro-

filját: portrékat készített fontos emberekről és hírességekről. Miután a gyerekek főiskolások lettek, több ideje jutott a saját passzióira, így még tovább gazdagította portfólióját. Olyan eseményeket kapott lencsevégre, amelyeknek hírértékük volt. Megrendítő portrékat készített háborús övezetekben és természeti csapások színhelyén öregekről, kétségbeesett kisgyermekről, egymásba kapaszkodó szerelmesekről, anyákról, akik halott gyermeküket ölelték magukhoz, vajúdó asszonyokról. Ott volt a választásokon, a zavargásokban, a tüntetéseken, a földrengéseknél. Elvállalta azokat a kockázatos megbízásokat, amelyeket korábban, amíg a gyerekei kisebbek voltak, felelősségtudatból elhárított.

Rajongott az ember sokarcúságáért, olykor a legsötétebb megnyilvánulásaiban is, mindent megörökített, amin megakadt a tekintete, ami a szívéhez szólt vagy megmozgatta a fantáziáját, akárcsak az embereket, akik látták a fotóit, és mind gyakrabban meg is vásárolták őket.

Az utóbbi években egyre kevesebbet foglalkozott divatfotózással, holott még mindig nagyon kapós volt, ám harmincévnyi szakmai múlttal már megválogathatta, kit és mit örökít meg.

A tűzoltóház eszményi díszlet volt a fotózáshoz. Ügyfelei imádtak ide jönni, hogy felfedezék az épületet, és élvezettel meghallgassák, ahogy Maddie beszél róla. Szerény, barátságos modora felettébb felszabadítóan hatott az emberekre – fotói csodálatosak voltak, mert megmutatták a lelküket.

Ben nagyon büszke volt az anyjára, még ha csak a távolból tudta is kifejezésre juttatni elismerését. Milagrát kizárólag a saját karrierje érdekelte, Deannának pedig mindig volt valamilyen epés megjegyzése Maddie munkásságát illetően. Maddie már hozzászokott ehhez, és igyekezett nem hagyni, hogy a lánya kiborítsa, de bizony megesett, hogy nem sikerült kivédenie. Deanna tudta, hova döfje a kést, és mikor forgassa meg. Maddie-nek időnként megfordult a fejében, hogy Deanna talán féltékeny rá, habár ennek kicsi volt a valószínűsége, hiszen a saját szakmájában sikereket aratott. Ám Deanna a riválist látta mindenkiben. Neki az élet versenyfutás volt, amelyet meg kellett nyernie, mind egy, kit tapos közben a földre a győzelemért. Gyerekkorától fogva fullánkos nyelve egyedül a férjét nem zavarta. Neki tetszett, milyen nagyratörő és slágfertig az asszony, és csodálta az eredményeit, nem bánta, hogy Deanna nem kíméli sem őt, sem a gyerekeket.

Deanna időnként betoppant a tűzoltóházba. Általában nem szólt előre, mindig akkor jött, amikor neki megfelelt, fütyülve az anyja időbeosztására. Úgy viselkedett, mintha Maddie háziasszony lenne, aki kedvtelésből fényképezget, nem pedig a szakma egyik elismert tekintélye. Már két múzeum rendezett kiállítást a műveiből, nem mintha Deannát túlzottan érdekelte volna.

David, a férje, sokkal többre értékelte köz-tiszteletben álló anyósa tehetségét, Deannát

azonban még ő sem volt képes meghajlítani, és nem is próbálkozott vele túl gyakran. Maddie mélyen együttérzett a vejével, sokszor kínos tapasztalatként könyvelte el, hogy idősebb lánya milyen lehengerlő erővel közelít az emberekhez. Deanna a gyerekeivel is katonásan bánt, noha Maddie bizonyosra vette, hogy szereti őket. Deanna mindenben a saját feje után ment, és harminchat évesen már semmi sem változtathatta meg. Az anyjának volt annyi esze, hogy ne is kísérletezzen vele. Noha valahányszor erre gondolt, bűntudat fogta el, bizonyos értelemben még megkönnyebbülést is jelentett Maddie-nek, hogy Deanna nem látogatja gyakrabban. Napirendre tért a dolog felett azzal, hogy a lányának túl sok dolga van, és túl fontosnak tartja magát ahhoz, hogy az anyjára pazaroljon időt. Apja sötét haját és mutatós külsejét örökölte, de semmi sem szorult bele Stéphane ellenállhatatlan gall varázsából, vagy az anyja szelíd bájából, amitől az ügyfelei beleszerettek.

Maddie erős jellemű, jóindulatú, együttérző asszony volt, ami a külsején is látszott. Keményen megdolgozott a sikerért, de sohasem kényszerítette rá az akaratát másokra. Becsületesen szerezte meg mindenét, s közben gondos, kedves anya tudott lenni, eszébe sem jutott olyat követelni, hogy a gyerekei időt áldozzanak rá. Elvégre felnőttek voltak, és Maddie tisztelte őket, amiért rengeteget dolgoznak.

Így hát, leszámítva néhány ritkán látott, régi barátot meg a munkakapcsolatokat, lényegében

egyedül volt, de nem is bánta. A fotózás kitöltötte az életét, és örömet szerzett neki. Jól beosztotta az idejét. Amióta a gyerekek felnőttek, minden óráját a fotózásnak szentelte. Az idő múlása és az elfoglaltságok sok barátjától eltávolították. Az övéhez hasonlóan kemény munka mellett nehéz fenntartani szoros barátságot.

Életének ötvennyolc évéből harminchármat elvált asszonyként élt le; ez idő alatt természetesen megismert férfiakat. Néhányuk fontos is volt neki egy időre, de többé nem ment férjhez. Úgy látta, nem válna a gyerekek javára, ha házasságra lépne azzal, akibe éppen beleszeretett.

Mostanra a gyerekek felnőttek, és kirepültek a fészekből. Maddie-nek évek óta nem volt komoly kapcsolata. Időnként hiányzott a társ, de nem volt ideje unatkozni, és élvezte a függetlenségét. Nem hitte, hogy képes lenne kompromisszumokra, amiket pedig egy kapcsolat megkövetel. Jól érezte magát így, ahogy volt, mert azt tette, amit akart, akkor utazott, amikor neki tetszett, és maga döntött mindenben. Ezt nem óhajtotta feladni, még csak változtatni sem akart rajta. Tudta, hogy fiatalon alkalmazkodóbb volt, ám az alkalmazkodás ma már túl nagy árnak tűnt a szerelemért, amely egyébként is bármikor elmúlhat. A szabadság sokkal vonzóbb.

Deanna sosem szívelte az anyja partnereit, és ezt meg is mondta nekik, amivel sokszor megbotránkoztatta Maddie-t. Mindig undokoskodott a férfiakkal, akiket Maddie szeretett. Kimondhatatlanul restellte, amit erkölcs-

telen, szoknyavadász apjáról tudott, és örült, hogy Stéphane nem maradt a nyakukon, noha az anyja nyilvánvalóan szerette. Deanna tulajdonképpen az apja miatt gyanakodott és haragudott a férfiakra. Milagra ellenkezőleg: ő egyre csak erősködött, hogy az apjuk romantikus típus, amivel még Maddie sem tudott egyetérteni. Stéphane önimádó, önző alak volt, aki szívfájdalom és lelkiismeret-furdalás nélkül mindnyájukat cserben hagyta.

Ben sajnálta, hogy nem ismerhette az apját, annak minden gyarlósága ellenére. Kicsi korában szenvedett attól, hogy nincs apja, noha Maddie igazán gondoskodó, lelkiismeretes szülő volt. Ám Ben a két nővére és az egyedülálló anyja mellett arra vágyott, hogy férfi legyen a háznál. Mindig fájlalta, amikor Maddie románcai véget érték, és általában a nagyszájú, goromba nővérét hibáztatta miatta, nem minden alap nélkül. Deanna azzal vágott vissza, hogy ha az anyja igazán szerette volna azokat a férfiakat, feleségül megy valamelyikhez, mégsem tette. Szakított, pedig erre az égvilágon senki sem kényszerítette.

Egyetlenegy férfi volt, akinek az elvesztését Maddie megszenvedte, de tudta, hogy köztük sosem működött volna a tartós kapcsolat. Túlságosan különbözött az életük, és a házasságuk olyan gyökeresen megváltoztatta volna a három gyerek életét, amit talán nem tudtak volna feldolgozni. Néha gondolt a férfirra, és eltűnődött, hogy vajon mi lehet vele. Évek óta megszakadt

köztük minden kapcsolat, Maddie számára ma már nem volt több egy szép emléknél. Túlságosan sok volt a dolga, semmint hogy a múlt siratására fecsérelje az időt. Ő mindig a jelenben élt, ahol a következő terven vagy megbízáson gondolkodott, és nem nézett hátra.

Kevés dolgot bánt meg életében, és elégedett volt a dolgok alakulásával. Gyerekei boldognak látszottak, és ő beérte ennyivel. Amint felnőttek, és anyjuknak már nem kellett aggódnia miattuk, nyugodtan átadhatta magát a munkának. Többet dolgozott, mint valaha, beutazta a világot, fotózta a témákat, amelyek érdekelték. Már évek óta megengedhette magának, hogy válogasson.

Mindig örült, ha Kaliforniában kapott megbízást, mert így volt indoka meglátogatni a fiát meg a kisebbik lányát – feltéve, hogy ők is óhajtottak találkozni vele –, és nem kellett kivárnia, amíg javasolnak egy megfelelő időpontot, mert tapasztalatból tudta, hogy ilyen sohasem lesz a nyugati parton élő gyerekeinél. Sokszor eltűnődött rajta, milyen keserű fintora a sorsnak, hogy éppen az a két gyereke lakik olyan távol tőle, akik jobban szeretik, az pedig, aki örökösen bírálja és nem élvezzi a társaságát, ideát él New Yorkban. Ebből is látszik, mennyire igaz a mondás, miszerint a szerencse vak.

Mindenesetre ő igyekezett jó képet vágni hozzá, és különben is szeretett New Yorkban élni. Nem szívesen lakott volna San Franciscóban, még kevésbé a kietlen és zord Mendocinóban. Kedvelte New York lakóit, élvezte a város

rohanását, a kultúrák gazdag választékát, és azt, hogy műterme van a városban.

Betolakodónak érezte volna magát Milagra és Ben életében. Tudta, hogy a menyé sem rajongana érte. Laura anyja maga volt a tökéletes kertvárosi úriasszony, és Laura mindig feszengett a híres anyósa társaságában. Ben sohasem gondolt így az anyjára. Neki csak a mama volt, de tudta, hogy a felesége tisztában van Maddie fontosságával, és jelentéktelenebbnek érzi magát mellette. Laura legnagyobb teljesítménye az volt, hogy feleségül ment Benhez, meg persze Ben szép sikereihez. Beérte azzal, hogy osztozik a férje dicsőségében, ahelyett, hogy megteremtette volna a magáét.

Maddie sohasem akart sikerember lenni. Rábredt a tehetségére, és igyekezett kihasználni, hogy eltarthassa a gyerekeit. A szükség és a kényszer nagyszerűen kifejlesztették az adottságait. Aztán mégis beköszöntött a siker, és alkotó, szabad étellel ajándékozta meg, amit Maddie kimondhatatlanul élvezett. Rá is szolgált a sikerre, és a vele járó függetlenségre meg önállóságra. Éppen ez a szabadság és önállóság bűszította az idősebbik lányát. De ő nem félt Deanna rosszalásától és gáncsoskodásától. Minden helyzetben rettenthetetlenül vállalta önmagát.

Maddie még így, ötvennyolc évesen is feltűnően szép volt, és ehhez a szépséghez természetes szexuális vonzerő társult, aminek ő egyáltalán nem volt tudatában. Haját feltornyoztatta a feje tetejére, és egy tollal vagy ceruzával rög-

zította. Ha az írószert kihúzta, hogy lejegyezzen valamit, hosszú szőke haja a hátára omlott. A férfiakat, akik szerették, a szerénysége és az egyszerűsége fogta meg. Deanna szigorú, feszes, finnyás és kimért stílusa sikkes volt, de sokkal kevésbé vonzó, mint az anyja barátságos fesztelensége. Maddie egyik partnere azt mondta egyszer az akkor még kamasz Deannáról: „Mindig úgy érzem, hogy mindjárt elfenekel”, amin Maddie jót nevetett.

Néha ő is ezt érezte a lányán. Deanna magának és másoknak egyaránt magasra tette a léceket. Maddie sokkal inkább elnéző volt, és minden körülmények között gondoskodó. A férfiak úgy rajzolták körül, mint a méhek a mézet, bár ő ezt sohasem használta ki. Ösztönös nőiesség sugárzott belőle, akármit is tett, akármibe öltözött. Minden korszakában csodaszép volt bársonyos fényével, és még mindig káprázatos jelenségnek számított, noha nem győzte hangoztatni, hogy ezen ő már régen túl van. Ötvennyolc esztendősen még senki sem öreg, különösen Maddie külsejével, bár Deanna ezzel nem értett volna egyet.

Deanna kizárólag akkor hívta fel az anyját, ha akart valamit, vagy ha valamilyen küldetésben járt, de még véletlenül sem azért, hogy eldiskurálja vele. Ben sem telefonált valami gyakran, de ő élvezte a beszélgetéseiket. Mindig megfogadta, hogy gyakrabban telefonál, de folyton közbejött valami. Senki sem tudta úgy megnevetetni, mint az anyja, akit őszintén ér-

dekelt az élete, és büszke volt Ben teljesítményeire. Vigasztalta, ha veszteség érte, és ünnepelte a sikereit.

Deanna úgy érezte, hogy Maddie tökéletlen anya volt, mire Ben hevesen tiltakozott. Noha Deanna sokra vitte mint divattervező, kifejezetten neheztelt az anyjára annak karrierjéért. Sértették az anyjának jutott elismerések, majd-hogynem kikérte magának a sikereit. Ben viszont csodálta érte Maddie-t. Deanna sokkal kevésbé volt figyelmes a gyerekeivel, mint Maddie a sajátjaival. Deanna szemében Maddie nem tehetett jót, Ben szemében nem tehetett rosszat. Milagra nem nyilvánított véleményt, elzárkózott abba a fantáziavilágba, amelyet ő teremtett a könyveiben.

Maddie életében most nem volt férfi. Azt mondta, így sokkal inkább képes összpontosítani a megbízatásaira, és láthatólag nem hiányzott neki a társ. Bizonygatta a titkárnökjének, Pennynek, hogy ő már lekéselt a szerelemtől. Mindezt valamiféle jóízű humorral tette. Penny biztos volt benne, hogy Maddie találna magának valakit, ha kicsit nyitottabb lenne, de hát nem volt az. Kijelentette, hogy ő már öreg a romantikához.

Maddie nevében Penny attól is meg volt bántódva, hogy a gyerekek milyen kevésbé törődnek az anyjukkal. Szerinte gyakrabban illett volna telefonálniuk, legalább azért, hogy megkérdezzék, mi újság. Abból ítélve, hogy milyen ritkán hívták, úgy tűnt, mintha eszükbe sem jutna.

Az anyjuk most még makkegészséges, de mi lesz, ha egyszer majd nem lesz az? Akkor mihez kezdenek? Maddie sosem engedte meg magának, hogy ezen rágódjék. Ha valaki rákérdezett, ő csak legyintett: az még a jövő zenéje.

Neki csak Pennyre volt szüksége, hogy segítsen a munkában. A nő naplózta a megbeszéléseket, rendben tartotta Maddie életét, megszervezte az utazásokat. Maddie-nek voltak szabadúszó asszisztensei, akik eljöttek a fotózásokra, és megtiszteltetésnek vették, hogy neki dolgozhatnak. Már abból is rengeteget tanultak, hogy figyelték, és hallgatták tiszta, szabatos utasításait és magyarázatait. Két szemeszteren át oktatott fotózást a New York-i Egyetemen, és nagyon szerette a tanítást, de többször nem vállalkozott rá, mert nem volt összeegyeztethető a munkájával. Szerette a fiatalok társaságát, szívesen adta át nekik a tudását, nem fukarkodott a jó tanácsokkal és a bátorítással, segített a tehetségek kibontakozásában, és nem hengerelte le őket nagyképűséggel, ahogy a szakma számos tanára tette. Neki nem volt mit bizonygatnia. Számptalan díj és kitüntetés bizonyította, hogy mire vitte.

Penny hat hónappal a tűzoltóház megvásárlása után szegődött el hozzá, és segített megszervezni a felújítást. Imádta Maddie-t, mindent imádott a munkájában, azt kivéve, hogy neki kellett fogadnia Deanna hívásait. Deanna örökké akart valamit az anyjától, és durván, lekezelően bánt mindenkiel, aki az útjába került.

Penny rögtön megállapította, hogy förtelmes munkaadó lehet, és gyűlölte azt az ellenséges, vállveregető modort, amit Deanna megengedett magának az anyjával szemben.

Pennynek imponált, hogy Maddie mennyire nem panaszkodik a lányára, kivéve néhány olyan esetet, amikor Deanna a szokottnál is jobban felháborította vagy megbántotta valamilyen gonosz megjegyzésével. Ezeket Maddie többnyire válasz nélkül hagyta, Pennynek meg csak annyit mondott, hogy Deannának ilyen a stílusa. Titkárnöje azonban ezt képtelen volt tudomásul venni mint mentő körülményt. Úgy vélte, hogy Deannára igencsak ráfért volna valamikor egy kiadós pofon, de Maddie-t ismerve akár nagy tétben is lefogadta volna, hogy ilyesmire sohasem került sor.

Penny negyvenkét éves hajadon volt, aki imádta és családtagnak tekintette fehér perzsamacskáját. Miután sorozatban fogta ki a selejtes pasikat, eldöntötte, hogy a közeljövőben hanyagolni fogja az erősebb nemet. Szorgalmasan dolgozott Maddie-nél, és rajongott a munkájáért. Utált hazamenni péntek esténként, hogy mosással és egyebekkel pepecselje végig az unalmas hétvégét, alig várva, hogy hétfőn ismét munkába állhasson.

Életében Maddie jelentette az izgalmat és az ihletet. Volt egy népes és lármás ír családja Bostonban, és szoros kapcsolatot tartott a testvéreivel, az unokaöcséivel és az unokahúgaival, ám a legtöbb hétvégén ki sem mozdult otthonról,

hátha Maddie-nek szüksége lesz rá. Pedig Maddie szinte sohasem telefonált ilyenkor, mert tiszteletben tartotta a titkárnője szabadidejét.

Penny szívesen éldegélt a főnökasszony árnyékában, kifejezetten élvezte, hogy segíthet megkönnyíteni az életét. Hiába biztatta őt Maddie, hogy keressen magának új partnert, akár az interneten is, Penny csak rémüldözve tiltakozott. Jobban félt a netes randizástól, mint a forró tűztől, mert a néhány alkalommal, amikor megpróbálkozott vele, csúnyán ráfázott. Azok közé a csiszolatlan gyémántok közé tartozott ő, akiknek az értékét kevesen ismerték fel. A kevesek közé tartozott Maddie, aki meglátta a titkárnőjében a drágakövet, Penny pedig rendíthetetlen hűséggel ragaszkodott hozzá.

– Tehetek érted még valamit? – kérdezte Penny egy esős péntek este, mielőtt elhagyta volna a tűzoltóházat, hogy hazatérjen. Földalattival utazott naponta Brooklyn egyik kevésbé mutatós negyedébe, ahol New Yorkba költözése óta lakott. Pennynek vörös haja, zöld szeme és kedves arca volt. Körülbelül tizenkét kiló túlsúlyt cipelt magán, amit egyfolytában le akart adni, de valahogy minden fogadkozása ellenére rajta maradt. Amin olyan nagyon nem is lehet csodálkozni, hiszen Pennynek nem volt egy jóképű barátja, aki arra ösztökélte volna, hogy leadja a felesleget. És persze az sem segített, hogy a hétvégeken lecövekelte magát a tévé elé, nézte a kedvenc valóságshow-it, és megállás nélkül fagyaltozott. Amilyen elszántan

dolgozott Maddie-nek, annyira nem törődött magával.

– Köszönöm, nem – biztosította mosolyogva Maddie. Egész nap a legutóbbi fotózása csíkmásolatait (kontaktjait) nézte át, és bejelölte rajtuk, hogy mit akar elküldeni a retusőrnek. Éles szeme volt, ha időként segítségül hívta is a retust, sosem vitte túlzásba a kész fényképek utólagos javíthatóságát. Nem akarta, hogy a modelljei olyanok legyenek, mint akik arcfelvarratást csináltak a fotózáshoz, de azt sem szerette volna, ha a legelőnytelenebb arcukat mutatják. Tökéletesen kiegyensúlyozta a szépséget és a realitást. Modelljeinek mindig tettett a végeredmény. A munkát leszámítva nem követelt sokat Pennytől. Csakis akkor hívta fel otthon, ha vészhelyzet volt, egyébként kivárta, hogy a titkárnője bejöjjön dolgozni. A személyes ügyeit maga intézte. Sohasem küldte Pennyt a vegytisztítóba, a drogériába, nem végeztetett vele háztartási munkát. Ezt is mind maga csinálta, mert sosem érezte méltóságán alulinak.

– Mi a program a hétvégére? – kérdezte Penny, miközben átnyújtott Maddie-nek egy csésze teát, amit a főnöke nem kért ugyan, de hálás volt érte, és mosolyogva megköszönte.

– Megfogadtam, hogy rendet csinállok néhány szekrényben. Kezd fogyni a helyem, és annyi mindent elraktam már, hogy nem tudom beszorítani az új dolgokat. Ideje a gyomlálásnak meg a tavaszi nagytakarításnak, és ebben a ron-

da időben úgysem vágyom este sehova. Állítólag még szombaton és vasárnap is esni fog!

Maddie szeretett a ház körül szöszmötölni. Május elején jártak, évek óta ez volt New York legcsapadékosabb tavasza, és a meteorológia a hétvégére is esőt jósolt.

– Aztán nehogy valami nehezet emelgess – intette Penny. – Inkább várd meg a hétfőt, majd segíték. – Hét közben általában annyi volt a dolguk, hogy nem maradt idejük a szekrényekre. Ám Maddie szívesen dolgozott hétvégén is. Mindig talált valamit, amivel elfoglalja magát.

– Ezek csak apróságok. Magam sem tudom, mi lehet közte, azért is akarom átnézni. Kezdek gyűjtögető lenni! – tette hozzá félszeg mosollyal. Penny felnevetett.

– Ne is mondd! – Maddie az utolsó céduláig eltette a levelezéseit, és szinte egyetlen fotóját sem dobta ki. Az archívumukat is sikerült degeszre tömnie.

– Ezúttal kidobok jó pár dolgot – fogadkozott. – Megígérem.

– Hiszem, ha látom – felelte Penny. Belebújt a kabátjába, intett, és elvonult. Keresztülvágott a műtermen, és kiment a mellékajtón. Közben végig azon tűnődött, vajon nem magányos-e Maddie a hétvégeken? Persze, ott a munka, ami lefoglalja, de Penny szerint jó lett volna találkoznia az unokáival, márpedig a titkárnő tudta, hogy ilyesmire nemigen kerül sor. Bezzeg Penny mamájának nyakán folyton lógott néhány

unoka. Egymásnak adták a kilincset, és a nagy örökösen főzött nekik.

Ám Maddie más életet élt, és Penny sajnálta érte, amivel alighanem megdöbbenetete volna a főnökét. Maddie rég megtanulta, hogyan foglalja el magát, és tagadhatatlan, hogy még élvezte is. Nem várta el, hogy az eddigieknél sűrűbben találkozzék a gyerekeivel és az unokáival.

Maddie vacsorára omlettet és salátát készített magának. Ebédre munka közben bekapott egy fél csirkehúsos szendvicset. Nem volt nagyevő, és utált főzni magára. Olykor csak egy alma vagy egy banán volt az ebédje. Penny zsörtölődött is eleget miatta. Maddie unta az evést, és a főzést még annál is jobban. Azt mondta, ez a szép az egyedüllétben: nem kell főznie senkire, még magára sem, ha nincs kedve. Inkább kihagyta az étkezéseket, és csinált valami mást.

Evés után kihozott egy létrát a műteremből, és vigyázva felvitte a lépcsőn a hálósobájába. Élvezte a háztartási munkát, és azt is egyfajta győzelemként értékelte, hogy magától fel tudta juttatni a létrát a harmadik szintre. Felkapaszkodott olyan magasra, hogy elérje a polcok első sorát, kihúzott egy csomó dobozt, és a padlóra dobta őket. Aztán leült melléjük, és végignézte, mi van bennük. Leginkább csak szemét volt, ahogy gyanította. Roppant rendesnek és szavahihetőnek érezte magát, amikor kiselejtezett egy nagy kupacra való papírt és ócska

ruhát. Hétfőn elküldeti Pennyvel a ruhákat az adományboltba.

Órák múltán kerített csak sort a második polcra. Eddig nem talált kincseket, csak egy doboz levelet a gyerekektől. Akkor írták, amikor kisebbek voltak, és ez megmosolyogtatta Maddie-t. Akadtak köztük olyanok, amelyeket táborozásuk során küldtek.

A maradékot szép rendezetten visszarakosgatta a polcokra. Az órájára nézett, és egy darabig tétovázott. Hajnali egy óra volt. Nekieszen a legmagasabb polcnak, vagy feküdjön le, és hagyja meg reggelre? Nem volt fáradt, gyakran feküdt le későn, mert vagy olvasott, vagy dolgozott. Ez is az egyedüllét ajándéka. Nem kell mentegetőznie senkinek, ha netán zajt csap, és hajnali kettőig-háromig égeti a villanyt. Különben is, szeretett volna végezni legalább azzal az egy szekrénnel. Kell a polcokon a szabad hely, ahhoz pedig muszáj szelektálni, mert már cipőkanállal sem szoríthatók be a dolgai. Mellesleg kíváncsi volt, hogy mi lehet a legfelső polcon. Tökéletesen elfelejtette már, hogy mit rámolt fel a harmadik polcra.

Úgy döntött, ébren marad, és megcsinálja, végül is ideje van, kedve van hozzá, legfeljebb ha sokáig tart, majd kialussza magát szombat délelőtt. Nyilván csupa szemét lesz odafönt, gyorsan megszabadulhat tőle. Máris jó nagy kupac magasodott a padlón arra várva, hogy kidobják vagy elajándékozzák. Kihúzogatót és a földre szórt a polcról egy csomó dobozt, az-

tán leereszkedett a létráról, és sorban kibontotta őket. A ragasztószalag törékenyre száradt rajtuk. Nem emlékezett ezekre a dobozokra, vagyis évek óta porosodhattak fent a polcon.

Az első, amelyet felbontott, tele volt a gyerekek kicsi kori fotóival. Könnyen felismerte őket, mert a bekeretezett másolataik a falakon lógtak. A második doboztól elakadt a lélegzete, mert különböző kézírású levelek voltak benne, és a közéjük keveredett fotók mosolyt csaltak a szájára. Már emlékezett, mi van ebben a dobozban: szerelmes levelek és fényképek élete három férjéről, akik a legfontosabbak voltak a házassága óta. A többi levelet és fényképet réges-rég kidobta, de ettől a háromtól mindent eltett. Évek óta nem gondolt rájuk, és nem hallott felőlük.

Nézte az ismerős arcokat. Jacques Masson törekvő, fiatal francia séf volt; amikor megismerkedtek, egy New York-i étteremben dolgozott, és arról ábrándozott, hogy egyszer saját éttermet nyit. Bob Holland, a ragyogóan tehetséges kockázatitőke-befektető a csúcstechnikára szakosodott, és most fogott bele az első nagy munkájába, amelyhez vérmes reményeket fűzött.

Andy Wyatt cowboy volt Wyomingban. Maddie akkor ismerte meg, amikor egyik nyáron egy tanyára mentek nyaralni a gyerekekkel. Órúltan beleszeretett Andybe, több mint egy évig tartott a viszonyuk, aztán Maddie szakított. Tudta, hogy nem lehet közös jövőjük. Mindketten tudták. Tisztában voltak vele, hogy a szenvedély általuk megélt foka már-már önveszélyes. Be

kellett volna fejezniük, de nem tudták. Maddie végül rákényszerítette magát, noha életében kevés dolog okozott neki ahhoz fogható fájdalmat, de akkor se lett volna jó, se neki, se a gyerekeknek, se Andynek.

Mindhármat szerette, de amikor Andyt elhagyta, összetört a szíve. Sokáig bámulta a férfi képét. Merre járhat most a cowboy? Nyolc év van közöttük, a férfi tehát hatvanhat éves, alighanem otthon tartózkodik Wyomingban. Tizen-nyolc éve volt viszonyuk, amikor Maddie negyven volt, Andy negyvennyolc. Ben és Milagra középiskolába jártak, Deanna akkor utazott el a főiskolára. Mintha ezer év telt volna el azóta. Andy után nem volt semmi komoly.

A cowboy volt Maddie életének nagy szerelme, de akkor sem tudta elképzelni magát egy wyomingi tanyán, és Andy nem bírta volna ki New Yorkban. Ugyanolyan boldogtalan lett volna, mint amikor meglátogatta az asszonyt, így hát Maddie elengedte, hogy menjen szabadon. Mindkettőjük érdeke ezt diktálta. Andy óta nem jött senki, aki ehhez fogható érzelmeket ébresztett volna benne.

Visszarakosgatta a képeket a dobozba, amit le-tett a padlóra, aztán felmászott a létrára, és megpróbált kihúzni egy újabb dobozt. Ez nagyobb és nehezebb volt az első kettőnél. Végre sikerült kiemelnie, de ahogy ügyetlenül egyensúlyozott vele, túlságosan homorítania kellett, és elveszítette az egyensúlyát. A létra nagy robajjal felborult, és vitte magával Maddie-t, de nem a szőnyegre,

hanem a deszkapadlóra, amelyre az asszony olyan büszke volt, és amit a saját kezével csiszolt újra, miután beköltözött. Természetellenes szögbe görbülve, hangos puffanással ért földet.

Lelőkte magáról a létrát, és megpróbált fel-tápászkodni, ám őrijító fájdalom hasított a bal lábába. Láta, hogy a lábfeje furcsán áll, amikor pedig talpra vergődött, attól félt, hányni fog, és majdnem elájult. Vissza kellett ülnie a padlóra, és a térdei közé lógatnia a fejét, amíg nem enyhült a szédülése. A bal lábára egyáltalán nem tudott ránehezedni, és az a rémítő sejtelme támadt, hogy a bokája vagy eltört, vagy nagyon csúnyán kificamodott. Az utóbbiban reménykedett, de biztosat persze nem mondhatott. Fél lábon az ágyhoz szökdécselt, újra szédelegve, és ledőlt. „Ez ostobaság” – bosszankodott magában. Soha nem esett még le létráról, és egyáltalán, nem szenvedett semmiféle komoly sérülést. Munkájához hozzátartozott a létramászás, hiszen hogyan ellenőrizhette volna másképpen a reflektorok beállítását és fényerejét?

Kiderült, hogy feküdni még rosszabb. Fogolynak érezte magát. Jeges borogatást kellett volna tennie a lábára, de hát miként szökdécselhetett volna le egy lábon a konyhába a szűk vaslépcsőn, ami után még vissza is kellett volna jönnie az egy szinttel följebb levő hálósobájába? Nem szereltetett be liftet a házba, mert sokba került, feleslegesnek látszott, és elvett volna egy csomó helyet a műteremtől. Most már bánta. A lift hiánya olyan volt, mint egy rossz előjel,

amely majdani esésekre és sérülésekre figyelmeztetett.

Senkit sem hívhatott ide, hogy segítsen. Telefonálhatott volna a titkárnőjének Brooklynba, de hát mit tehetne itt Penny, és különben sem fogja felverni hajnali kettőkor. Deannáról szó sem lehet, egyébként is a lánya fent van a Berkshire-hegységben. Valamilyik barátját hívni, hogy támogassa le éjszaka a lépcsőn – ez olyan ostobán veszi ki magát. Penny kivételével senkihez sem áll olyan közel, hogy segítséget kérhessen. Annyi dolga volt, hogy hónapok óta nem is beszélt a barátaival. Kínos lenne most telefonálni. Végtére is ez nem artériás vérzés, egy bokasérülés nem elég komoly, hogy fellármázza a 911-et. Reménykednie kell, hogy reggel majd jobban lesz, és le tud menni a lépcsőn, hogy jeget tegyen a bokájára, ha pedig nem javul, bemegy a sürgősségre.

Így hát feküdt az ágyán, nézte a felborult létrát a szekrény előtt, az elejtett dobozt, amely beterítette a szőnyeget a tartalmával, és a másik dobozt, amelyben a régi szeretők levelei és fényképei voltak. Sokáig feküdt így álmatlanul, Andy Wyatt képére gondolt. Milyen szép, ahogy mosolyog azon a fotón. Szerette volna átnézni azt a dobozt a hétvégén, de rendcsinálás helyett csak még nagyobb rendetlenséget csinált.

Csak Andyre tudott gondolni, miközben igyekezett nem figyelni a bokáját satuba fogó, hasogató kínra. Ahogy feküdt ott félve, magányosan, eleredtek a könnyei.